

Panorama actual, culminant l'any 35

.. diuen que la gana s'atança

Conversa caçada al vol. Protagonistes dos metges; l'un metge de fa 9 anys (Doctor B.); l'altre de la penúltima fornada (Doctor A.).

B.—Veritablement ço que passa amb les mutualitats a la nostra terra és tan gros que sembla mentida com la nostra classe ho comporta.

A.—Doncs, què passa?

B.—Tan feliç viviu dintre el clos de la vostra vida que res en sabeu?

A.—Home, en sé vaguetats, però el problema greu que vós voleu suposar amb la vostra afirmació francament el desconec.

B.—De manera que vós ignoreu que les mutualitats sobre malaltia que es desenrotllen a Barcelona perjudiquen la nostra classe en més de 500.000 pessetes?

A.—Sí; ho ignoro i fins salvant la ignorància, m'atreveixo a trobar-ho exagerat.

B.—I tampoc no sabeu que els anomenats dispensaris gratuïts ens perjudiquen en moltes mils pessetes contribuint alhora a deshonorar la ciència?

A.—Sobre aquest punt, que ja el conec un xic més i sobre el qual tinc arguments per defensar la meua tesi, crec que els dispensaris gratuïts perjudiquen molt poc econòmicament, són necessaris per un que comença i també són necessaris per la pobretalla que no pot pagar la visita ordinària.

B.—Celebro que presenteu batalla lamentant a l'ensens vostres punts d'obir, però, en fi, vegem en què fundeu les vostres conviccions.

A.—Senzillament, no ens perjudiquen econòmicament, perquè d'allà on no n'hi ha no en pot rajar; són necessaris, perquè un metge quan s'estableix, si no posa al balcó un rètol dient que visita gratis ningú no reclama els seus serveis, i fan falta per la pobretalla, perquè la beneficència és deficient i escassa i nosaltres havem de suplir-ho humanament.

B.—Ja m'agrada què esgrimi la preciosa arma de l'humanitarisme per defensar vostres punts, però cuideu que aquesta arma no us

desfaci el castell de cartes que bastiu amb els vostres arguments.

A.—Psè...

B.—Permeteu-me; segurament que la vostra experiència s'haurà fet dins algun dispensari gratuït que haureu montat i sostindreu.

A.—Naturalment. L'any passat vaig montar-ne un a un extrem de Barcelona i ja fa tres mesos que m'estan arreglant un pis a l'altre extrem per obrir-ne un altre.

B.—I quina classe de clientela hi teniu?

A.—Els habitants de la barriada, fora dels rics.

B.—Tampoc seran els pobres de solemnitat, perquè no havent-hi farmàcies gratuïtes ni gallinaires que donin pel brou, poc profit n'haurien dels vostres serveis.

A.—Es clar que no, però són gent modesta, en general.

B.—Aquestes paraules «en general» deuen voler dir que no poseu cap control per evitar que un rendista vingui a tastar la vostra ciència regalada. I quantes hores de visita diària feu?

A.—Una hora justa, i no em maregen més, però el que vos dic és que cada visita gratuïta fa més propaganda que 25 fulles anunciant vostra visita pagant.

B.—No us impacienteu i contesteu-me, si us plau. Quantes visites feu en una hora?

A.—Deu o dotze, segons la concurrència. Com que ja se'n fan càrrec, no molesten gaire; se'n pot fer via.

B.—Deu o dotze visites fetes amb seixanta minuts surten a 6 minuts per visita. Un per rebre-la i acomiadar-la, dos per interrogar-la, dcs per explorar-la i un per prescriure-li. Déu n'hi do: ja és córrer això. Però em fa l'impressió que els servei una ciència força deficient i qui sap si perjudicial, car el factor temps indispensable té un valor ineludible per tots els actes de la vida, sense el qual és impossible l'acció i, essent així, gairebé m'atreveixo a assegurar que no feu medicina. Veritat és que ja haveu